

28 вересня у Києві в Жовтневому палаці культури продовжував свою роботу XXII з'їзд КП України.

На райковому засіданні з звітною доповіддю Центрального Комітету Комуністичної партії України виступив перший секретар ЦК КП України товариш М. В. Підгорний.

Доповідь товариша М. В. Підгорного, в якій дана яскрава і всебічна характеристика діяльності партійної організації України за звітний період і визначені завдання комуністів, всіх трудящих республіки в світлі нового проекту Програми КПРС, була вислухана з великою увагою і неодноразово переривалась бурхливими оплесками.

На вечірньому засіданні делегати заслухали звітну доповідь Ревізійної комісії Комуністичної партії України, яку зробила голова Ревізійної комісії тов. З. С. Нечипорук.

В обстановці високої активності і діловитості делегати з'їзду приступили до обговорення діяльності Комуністичної партії України, її Центрального Комітету. Вони підкреслили, що під керівництвом ЦК КПРС на чолі з вірним лідером товаришем М. С. Хрущовим партійна організація республіки провела за звітний період велику організаторську та ідеологічну роботу, спрямовану на забезпечення виконання грандіозних завдань комуністичного будівництва.

У виступах делегатів знаходиться своє яскраве відображення гаряча любов українського народу до рідної Комуністичної партії, однакості схвалення ним мудрої внутрішньої і зовнішньої політики ленинського Центрального Комітету КПРС і Радянського уряду. На з'їзді комуністів України, як у кришталевій краплині води, відбиваються заповітні думи і мрії нашого багатомільйонного народу, його високий дух і самовіда на праця в ім'я слави і могутності соціалістичної Батьківщини, патріотичне прагнення внести гідний вклад у створення матеріально-технічної бази комунізму, новими трудовими успіхами ознаменувати XXII з'їзд КПРС.

Трудячі двічі орденоносної Радянської України сприйняли проект Програми Комуністичної партії, як найвеличчішу мету всього свого життя. Кожне слово цього запалюючого документу, сповненого сонячного світла і тепла, зігрітого безмежною любов'ю до людини, викликає у трудівників землі української почуття захоплення, величезної радості й гордості за свою партію, налке бажання швидше здійснити її геніальні накреслення.

Виходячи з положень і висновків проекту Програми КПРС, делегати, що виступають з трибуни з'їзду, палко схвалюють його, узгаляють набутий великий досвід партійного, державного, господарського і культурного будівництва, говорять про нові завдання організаторської і ідеологічної роботи парторганізації, по-діловому обговорюють досягнуті успіхи і конкретні шляхи вирішення величезних планів семіріччя, виявляють нові резерви і можливості дальшого розвитку всіх галузей народного господарства.

XXII з'їзд КП України являє собою нову яскраву демонстрацію безмежної відданості і згуртованості комуністів, усіх трудящих республіки навколо Комуністичної партії, її ленинського Центрального Комітету на чолі з товаришем М. С. Хрущовим, демонстрацію однакості всенародної підтримки і палкого схвалення розробленої партією величезної програми побудови комунізму в нашій країні.

У дебатах на звітні доповіді Центрального Комітету і Ревізійної комісії Комуністичної партії України виступили перший секретар Київського обкому КП України тов. П. Ю. Шелест, перший секретар Харківського обкому КП України тов. М. О. Соболев, бригадир вибійників шахти «Суходольська-1» тресту «Краснодонвугілля» тов. М. Я. Мамай, перший секретар Сталінського обкому КП України тов. О. П. Ляшко, перший заступник голови Ради Міністрів Української РСР тов. І. С. Сенін.

На з'їзді були зачитані вітальні телеграми XXII з'їздові КП України, які надійшли від делегатів з'їздів Комуністичних партій Казахстану, Молдавії, Литви і Естонії.

Делегати гаряче схвалили пропозицію надіслати вітальні телеграми на адреси партійних з'їздів цих братніх союзних республік.

Вчора делегати XXII з'їзду КП України були присутні в Палаці спорту на виставі Українського республіканського ансамблю художньо-спортивного балету на льоду.

У Києві триває XXII з'їзд Компартії України. Вся його робота проходить під запалюючим впливом проекту нової Програми КПРС — величезної програми побудови комунізму в нашій країні, яку приймає наступний XXII з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу.

З великою активністю, по-діловому, з партійною принциповістю обговорюють делегати звітні доповіді Центрального Комітету і Ревізійної комісії КП України. Кожна промова, виголошена з високої трибуни з'їзду, пройнята глибокою турботою про успішне здійснення грандіозних накреслень партії, про дострокове виконання завдань семіріччя, дальший розвиток економіки і культури, піднесення матеріального добробуту радянських людей. Виступи делегатів звучать як рапорти перемог, досягнутих трудящими України під керівництвом мудрої Комуністичної партії в дружній сім'ї радянських народів-братів, і в першу чергу з допомогою великого російського народу.

Делегати з'їзду, виражаючи думки і почуття комуністів республіки, всіх трудящих України, цілком і повністю схвалюють і однакості підтримують внутрішню і зовнішню політику Комуністичної партії і Радянського уряду, спрямовану на дальший бурхливий розквіт соціалістичної Батьківщини, на гарантування її безпеки та зміцнення миру в усьому світі.

Спінюючись на практичних завданнях, які треба буде розв'язувати партійним організаціям республіки, делегати зосереджують увагу на ще невикористаних резервах промисловості і сільського господарства, намічають рубежі для нового трудового наступу.

29 вересня, на райковому і вечірньому засіданнях з'їзду в дебатах на звітні доповіді Центрального Комітету і Ревізійної комісії КП України виступили: перший секретар Полтавського обкому КП України тов. В. Г. Комяхов, голова колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Березівського району Одеської області тов. М. О. Посмітний, перший секретар Дніпропетровського обкому КП України тов. М. П. Толубєєв, бригадир тракторної бригади колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Кіровоградської області тов. О. В. Гіталов, Голова Президії Верховної Ради Української РСР тов. Д. С. Коротченко, перший секретар Вінницького обкому КП України тов. П. П. Козир, голова Українського раднаргоспу тов. А. С. Кузьмич, секретар ЦК КП України тов. М. Д. Бубновський, перший секретар Запорізького обкому КП України тов. В. В. Скрябін, перший секретар ЦК ЛКСМУ тов. Ю. Н. Ельченко, перший секретар Одеського обкому КП України тов. М. С. Синиця, бригадир прохідників рудоуправління імені Держинського міста Кривий Ріг тов. О. О. Ростальний, заступник Голови Ради Міністрів УРСР, голова Держплану УРСР тов. П. Я. Розенко, перший секретар Львівського обкому КП України тов. І. С. Грушецький, президент Академії наук УРСР тов. О. В. Палладін, перший секретар Херсонського обкому КП України тов. П. М. Єлістратов, перший секретар Черкаського обкому КП України тов. Л. І. Найдек, голова Сталінського раднаргоспу тов. І. І. Дядик, ланкова колгоспу імені Сталіна Заліщицького району Тернопільської області тов. М. М. Василюк, перший секретар Хмельницького обкому КП України тов. О. Ф. Ватченко, перший секретар Кримського обкому КП України тов. І. К. Лутак, сталевар Алчевського металургійного заводу Луганської області тов. О. І. Луговської, перший секретар Чернігівського обкому КП України тов. П. О. Дорошенко.

Сьогодні з'їзд продовжує свою роботу.

(РАТАУ).

Нагородження Юрія Гагаріна медаллю Колумба

ПАРИЖ, 28. (ТАРС). Цією медаллю нагороджує Мер Генуї нагородив пертьєса особи, незалежно від шого космонавта світу Юрія національності, які своїми Гагаріна медаллю Колумба. знаннями, мужністю або ді-

ПОЧАЛОСЯ ЗАТОПЛЕННЯ КОТЛОВАНА ВОТКІНСЬКОЇ ГЕС

ПЕРМ, 29 вересня. (ТАРС). Знаменна подія сталася на будівництві Воткінського гідровузла — почалося затоплення котлована ГЕС. Уже протягом кількох годин плавуча насосна станція перекачує воду з верхнього б'єфа в котлован для створення так званої подушки, яка захищатиме споруду від розмиву. При нагромадженні води до відповідного горизонту в низовій перемичці буде зроблено проран, і камська вода могутнім потоком ринє в котлован.

яльність сприяють прогресивній науці.

Як повідомляє кореспондент агентства Франс Пресс з Генуї, в постанові про нагородження говориться: «Юрієві Гагаріну, космонавту, який здійснив 12 квітня 1961 року на космічному кораблі «Восток» політ навколо Землі на висоті 300 кілометрів, відкривши тим самим космічну еру і вісній вирішальний вклад у дослідження космічного простору».

ЩОБ СЛОВО ТВЕРДИМ БУЛО

ОСІНЬ — пора підсумків як для хліборобів, так і для тваринників. Саме час підрахувати, що зроблено протягом року, прикинути, скільки ще доробити належить, щоб не осоромитися, слово своє дотримати. А нішній осінь — особлива. Одне що багата, щедра, погожа, а головне — подіями знаменна. Несуть труду рі вахту у дні роботи XXII з'їзду КП України, вся країна готує подарунки XXII з'їздові Комуністичної партії Радянського Союзу.

Коллективи й окремі трудівники брали високі соціалістичні зобов'язання на честь цієї великої події. Є вони і у мене. Разом з кращими людьми України — ветеранами праці підписав я текст звернення, у якому ми закликали рівнятися на передовиків, рости нові маяки. Я зобов'язався всіх сил докласти, допомагати піднятися до рівня трудового

маяка своєму супернику по змаганням — свинареві Василю Прядуну з Компаніївського району.

Запросив я Василя до себе на ферму, з своїм досвідом ознайомив. А згодом і сам до нього завітав, познайомився з умовами праці. Зустрічі ці йшли на користь, спільно вирішували ми свої найважливіші виробничі питання. Зараз у Прядуну непогано йдуть справи — доглядає він одночасно 700 голів.

У мене в цьому році зобов'язання вище минулорічного — відгодувати 1450 голів свиней. Здано вже 510, днями здам ще 300 голів середньої вагою по 90 кілограмів. А далі поповню свою групу новим поголів'ям. Такий резерв уже підготовлено — 500 голів. Згодом візьму на відгодівлю нову групу поросят. Зобов'язання мусить бути виконане обов'язково. Ад-

же великих успіхів ми досягнемо тільки тоді, коли кожен буде послідовним в словах і праці, коли не буде серед нас пустословів.

У зв'язку з цим мені хочеться дорікнути тим, хто швидко забуває свої слова й обіцянки. Ще у січні на фермі нашого колгоспу імені Леніна появилися шефи з Олександрії — працівники районного відділення «Сільенерго». Вони пообіцяли повністю механізувати ферму. Дещо з тих пір зроблено: наприклад, водопровід проведено. Але про більшу частину своїх обіцянок забули наші шефи. І нагадати їм ніяк, бо в колгоспі не з'являються давно вже. Нам все ще вручну доводиться чистити свинарник, хоч не так складно було б зробити спеціальний змив у приміщеннях.

Виготовили робітники цієї організації автоматичну вагонетку для роздачі кормів, та вона не працює. Потрібно там щось удосконалити, доробити, але шефи до цього більш не поверталися.

А від рівня механізації залежать продуктивність праці тваринника і собівартість виробленої продукції. Про цей другий показник я постійно пам'ятаю. Зараз здешевлюю свинину за рахунок зелених кормів. Свині охоче поїдають бурякову гичку, люцерну і дають хороший приріст.

Думаю, що в недалекому майбутньому я зможу значно більшого досягти у своєму стремлінні — дати країні багато дешевого м'яса. На базі нашої свиноферми буде створено міжколгоспний відгодівельний пункт. Розгін тоді буде ще більший, будемо хазяйнувати високопродуктивно і культурно, так, як передбачено у проекті мудрої партійної Програми.

Л. ЛУКАШЕВСЬКИЙ,
свинар колгоспу імені
Леніна Олександрійського району.

ДВАНАДЦЯТЬ РОКІВ Китайської Народної Республіки

28 вересня в концертному залі імені П. І. Чайковського відбулись урочисті збори представників громадськості Москви з нагоди національного свята китайського народу — XII роковин утворення КНР.

Доповідь про XII роковини Китайської Народної Республіки зробив кандидат у члени ЦК КПРС головний редактор журналу «Коммунист» Ф. В. Константинов. Палко поздоровляючи великий китайський народ з знаменною датою, доповідач говорить, що радянський і китайський народи зв'язані тісними узами нерушимої братерської

дружби. Наші відносини — відносини двох великих братніх соціалістичних країн, прийняті духом єдності, братерського рівноправного співробітництва і соціалістичної взаємодопомоги.

На зборах виступив посол Китайської Народної Республіки в СРСР Лю Сяо.

Великі успіхи китайського народу в справі революції і соціалістичного будівництва, відзначив посол, невіддільні від допомоги народів Радянського Союзу та інших соціалістичних країн.

Лю Сяо підкреслив, що китайський уряд і ки-

тайський народ рішуче підтримують справедливу і тверду політику Радянського уряду в питанні про укладення німецького мирного договору і нормалізацію становища в Західному Берліні, рішуче підтримують необхідні заходи по зміцненню оборонної могутності Радянської країни.

Доповідь Ф. В. Константинова і промову посла Лю Сяо учасники зборів не раз переривали оплесками, виявляючи почуття широкій дружби і глибокої симпатії до братнього китайського народу.

(ТАРС).

5. Вожак

за покликанням

КОЛИ Катя вчилася в школі, вона була секретарем первинної комсомольської організації. Там був порядок і організованість в усьому: збори проходили активно і регулярно, доручення комсомольці виконували чесно і точно, внески сплачували вчасно, на суботники і недільники збиралися дружно.

А що тут, у колгоспній організації? Катя стала на облік, сплатила внески і не відчуває ніякого пульсу життя. Невдовзі відбулися звітно-виборні збори. Доповідь секретаря тривала десять хвилин. Вона була сухою, мов бухгалтерський звіт. Ніхто не хотів виступати, і тому зробили перерву.

Після перерви — знову мовчанка. Тоді підвелася Катя.

— Все у звітній доповіді: «повинен», «зобов'язаний», «не виконали». Треба, щоб оце «повинен» у свідомості кожного комсомольця глибоко сиділо, щоб воно його вчинками керувало. Сьогодні нам і слід поговорити про те, чи має комсомолец колектив, у якому б дівчина чи хлопець знайшли друзів, підтримку. Щоб після недільника їм було з ким і де відпочити. У кожного з нас в помилки. Хай у дружній комсомольській сім'ї нам на них прямо вкажуть.

Катя закінчила коротеньку промову. Все в ній запам'яталось, і всім вона прийшла до вподоби. Після неї ще багато ораторів було. Вони доповнили виступ Захаренко, розпікали комітет, секретаря за безініціативність у роботі.

— Товариші! — сказав головоючий. — Переходимо до другого питання — виборів комітету. Хто має пропозиції?

В залі на хвилину залягла тиша. Порипуючи стільцями, комсомольці обертались, перебігали очима по обличчях своїх друзів, ніби хотіли ще раз перевірити, кому можна доручити цю нелегку справу, дати почесне доручення.

— Захаренко! — раптом озвався хтось.

— Вірно, вірно, Катю! — одразу ж підхопили десятки інших голосів. Всі знали її й раніше, знали, як вона, комсомольський вожак учнівської молоді, з душею виправдовувала велике довір'я товаришів. І тепер її одностайно обрали в члени комітету колгоспної комсомольської організації.

Наступного вечора після зборів до клубу зібралися всі семеро членів комітету.

— Кого секретарем оберемо? — запитав секретар райкому комсомолу Володимир Лісниченко.

Він вдвляється у відкриті обличчя тих, кому належить вирішувати.

Знаючи настрої комсомольців, які вчора так уважно слухали виступ К. Захаренко, всі пропонують її кандидатуру. Дівчина зніяковіла.

— Чому ж мене? Всі знаєте, недавно після школи стала працювати в колгоспі, і робота на фермі важка, незвична. Тому прошу менш відповідальну ділянку, ну, скажімо, виробничий сектор.

— Ми тобі будемо допо-

Закінчення. Початок див. №№ 115, 116.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

1 жовтня 1961 року, 2 стор.

магати, — сказав механізатор Ю. Кривда.

З ним погоджуються і Катю обирають секретарем комітету. Секретар партійної організації, що був тут присутній, задоволено посміхаючись, звернувся до дівчини:

— Головую, товаришу секретар!

Катя трішки затрималася на місці, а потім піднялась і мовила:

— Перш за все треба розподілити обов'язки між членами комітету. Бажано, щоб кожен взявся за ту ділянку роботи, яка йому найбільше до душі.

Секретар райкому нагадав про бригадні комсомольські організації.

— То не для полегшення збору членських внесків вони існують, а робіть так, щоб в бригадах боездатні комсомольські колективи були.

Прудко, крилато летіли дні. Вони несли з собою успіхи, радощі і гіркоту невдач. Важко комсомольці. Його роботу не можна порівняти ні з якою іншою. Ось, наприклад, на фермі: доярка надоїла 5—7 тисяч літрів молока, — отже, вона передовик, маяк. Комсомольський вожак має справу з людьми. Скільки людей — стільки й характерів. У їх первинній комсомольській організації артілі тоді було п'ятдесят різних характерів. Один відставав у змаганні, інший порушував трудову дисципліну, ховався за спину товаришів, третій... Спробуй підібрати ключ до кожного.

Катя почала з активу — членів бюро бригадних комсомольських організацій, групкомсоргів. Вчила, давала їм конкретні завдання, перевіряла, як вони здійснюють свої плани роботи. Часто їх звіти обговорювали на засіданнях комітету комсомолу. Через активістів шукала вона оті особливі ключі до кожного. Не зразу все виходило.

За спортивно-масову роботу відповідав член комітету Віктор Чайковський. На посаді молоковоза він був справний хлопець, а от організатором зарекомендував себе поганим. Скільки говорили йому комсомольці: «Давай обладнаємо спортивний майданчик, організуємо футбольну, баскетбольну команди, проведемо змагання з легкої атлетики, з плавання». Але Віктор все відмакував, мовляв, часу бракує.

Комсомолка Таміла Савицька після закінчення середньої школи працювала телятницею, потім підмінювала дояркою. Одного дня не з'явилася на роботу. Корови довелось всім гуртом роздоювати. Коли стали вияснювати причину, то дізнались, що дівчина без усякого дозволу залишила роботу на фермі і перейшла на пункт «Заготзерно».

Перші невдачі. Та все ж Катя щиро вірила в людей. І це ще більше захоплювало її, піднімало настрої, підбадьорювало.

Зібрала засідання комітету. Запросила всіх секретарів бригадних організацій, групкомсоргів. Прийшли і старші товариші, комуністи — голова колгоспу, секретар партійної організації, директор школи, бригадир.

На комітеті першою виступила секретар. Вона сказала, що не статистично треба підходити до оцінки роботи бригадних організацій і комсомольських груп — скільки комсомольців перевиконують норму, скільки навчається у політгуртку, чи всі сплачують

внески, скільки разів відбулися збори.

— А запитували ми себе, — вела далі К. Захаренко, — кого із відстаючих комсомольська група вивела в передовики, кого переконала йти продовжувати навчання у вечірній школі, технікумі, вузі, кому допомогла, навчила поєднувати працю на виробництві, дома і в громадському житті? А все це і є комсомольська робота, буденна і урочиста, непомітна і яскрава, важка і радісна.

І, можливо, в той день

Іх виховав КОМСОМОЛ

відвертої, гострої розмови з активістами було закладено наріжний камінь у фундамент майбутнього секретарського авторитету.

Як би Катя не була залопотана, завантажена навчанням, та все ж знаходила час, щоб разом з комсомольцями взяти участь у художній самодіяльності, комсомольському недільнику по заготівлі силосу, скиртуванню сіна, в читальській конференції чи обговоренні кінофільму. Бо тут вічна-вічна стикалася з різними характерами членів своєї організації, згодом — дружною комсомольською сім'єю.

Якось одного дня після доїння, коли всі доярки зібралися у червоній куток ферми, Катя Захаренко попросила хвилину уваги і сказала:

— Сьогодні у нас невеличке свято. Ми відзначаємо день народження нашої подруги по роботі Тоні Червової.

Коли вшухли оплески, підійшла до зашарілої Тоні, обняла її і вручила книгу та букет квітів. Радісно було на душі дівчини, день народження якої колективом відзначали вперше у її житті. А як було приємно, коли група доярки приходила до своїх подруг — молодих матерів — з букетом квітів і поздоровляла їх з народженням дитини.

Навчилася комсомольці колгоспу «Україна» цінувати людську гідність, допомагати один одному позбавитися недоліків, перейти краще, передове, підкочувати і підтримувати ініціативу. Саме через це кожний комсомолец відчуває себе тут повноправним господарем і в тому, що колгосп у районі займає з року в рік перше місце у змаганні з усіх показників, що зараз він став досвідно-показовим господарством, за слуга і комсомольської організації. Вона зараз об'єднує в своїх рядах 104 чоловіка. Всі вони на вирішальних ділянках: п'ятнадцять трудяться доярками, шість телятницями, дванадцять механізаторами. Є й будівельники, і ланкові, і свинарі.

Ніна Білоус, Надя Паламарчук, Віра Яковенко та десятки інших молодих трудівників за сумлінну працю відзначені урядовими нагородами, Почесними грамотами правління колгоспу.

Виросли люди. Віктор Чайковський був свинарем, а тепер завідує фермою. Два роки тому прийшла на ферму Марія Лопушанська. Відстаючу групу корів зробила кращою і нині утримує перше місце в колгоспі по надоях молока.

...Минали роки. Катю Захаренку любили і поважали — за вогник у роботі, за знання справи, за принциповість в усьому — малому й великому, за доброту і щирість людську.

П'ять років працює вона

секретарем комсомольської організації. Коли проходили вибори до місцевих Рад, її, визнаному ватажку молоді, справедливій, працюючій людині, виявляють знову велику честь — обирають депутатом сільської Ради. Тепер не тільки за комсомольців, за колектив ферми вболіває, а за всіх виборців турбується дівчина.

Воно хороше на серці, коли ти щось потрібне, користне робив не тільки для себе, а в першу чергу для товариша, для колективу. Тільки все частіше ставала

Іх виховав

КОМСОМОЛ

заклопотаною Катя. Що ж то за думки тривожили її?

Неспокій увійшов у її серце з тих пір, як вона була присутня на розширеному пленумі ЦК ЛКСМ України. Передові доярки з Волині, Миколаївщини розповіли про те, що в них одна доярка обслуговує 130 корів. Тому і молоко обходиться дуже дешево, і вільного часу у дівчат значно більше, та й учитися легше.

«А що ж у нас? — думала про себе секретар комсомольської організації. — Колгосп у передовиках ходить, а працюємо на фермі без механізації, майже все вручну робимо. Чи може миритися далі з цим вона, вожак молоді?» Катя відповіла собі: «Ні, так більше не може бути. Поверну-

У вільний від роботи час Катя ЗАХАРЕНКО читає подругам газету.

Череможці змагання

Кілька тижнів у нашій області на збиранні кукурудзи працювали ударні студентські загони. Свої зобов'язання студенти успішно виконали.

Обкомом комсомолу підведені підсумки змагання між вузами та технікумами. Перше місце і перехідний Червоний прапор Кіровоградського обкому ЛКСМУ завоював Київський державний університет імені Т. Г. Шевченка. Кіровоградський педагогічний інститут імені О. С. Пушкіна зайняв друге місце і одержав перехідний Червоний вимпел обкому комсомолу. На третьому місці — Львівський торговельно-економічний інститут. Він нагороджений грамотою обкому ЛКСМУ.

Обком КП України та виконком обласної Ради депутатів трудящих нагородили колектив вузів Почесними грамотами та оголосили подяку усім студентам і викладачам за велику практичну допомогу колгоспам і активну участь у проведенні масово-політичної роботи,

якому найбагатшими барвами буває весна людського роду!

Мати Каті, Ганна Назарівна, невисока, вже в літах жінка, сидить на стільці проти мене. У неї зосереджений погляд, живе, ласкаве обличчя, привітна посмішка.

Щойно прийшов з роботи батько — Юхим Григорович. Розговорилися. У кожного слово відчувається гордість за своїх дітей, любов, ласка.

Ганна Назарівна все своє трудове життя віддала вихованню не тільки своїх, а й чужих дітей. Вона 28 років працює вчителем молодших класів.

Мати і батько мали великий вплив на формування характерів їх дочок — Каті і Люди.

— З дитячих років дітей подружили з працею, — розповідає мати. — Ще піонеркою Катя ходила на тваринницькі ферми. Були там у неї підшефні телята й поросята. Побіжить, бувало, після школи, допоможе станки помити, погодує.

— Коли підросла, — додає батько, — кожного року в літні канікули працювала на полі, віяла і перевозила зерно, збирала городино.

Не все гладко йшло. Були дні, коли дівчата плакали, бо не хотіли вдруге їхати поступати в інститут. Та батьки знаходили слова, прості, вагомні, мов добірне зерно.

— Не знатимеш теорію, поганий виїде з тебе практик, — повчав батько.

Він це вчив на власному досвіді. Тоді було інше: не такі умови склалися.

Заради батьків, а не для себе поїхали знову сестри Захаренко до інституту. А тепер вони від душі вдячні їм.

Кажуть, що честь схожа на дорогоцінний камінь: найменша пляма затьмарює його блиск і позбавляє його цінності. Така пляма знижує і честь людини, честь сім'ї. А втрачена честь дуже важко відновлюється.

У Захаренків честь сім'ї відстоє кожний у праці і навчанні — мати на педагогічній роботі, батько на бухгалтерській, Катя і Люда — на фермі. Їх найменша Таня — у школі.

... Глуха північ. Село спить. А в будинку Захаренків на узбережжі Південного Бугу ще довго горить світло. Прийшли сестри з роботи, розкрили пакет, надісланний з інституту. Забувши про втому, дві комуністки, дві сестри Катя і Люда пишуть контрольні роботи, готуються до чергової екзаменаційної сесії.

П. МАРЧЕНКО.

Вісті з ланів

ВІДМІННО працюють на сівбі озимої пшениці брати Леонід та Микола Котикі — механізатори колгоспу імені Жданаова Новоукраїнського району. Своєю агрегатом вони за сіввають за день по 35—40 гектарів замість 28 за нормою.

О. КАЛЬКО.

БЕЗПЕРЕРВНО працює на збиранні кукурудзи в колгоспі імені Щорса Ульянівського району комбайнер В. Барановський. Він має впорати за сезон понад 170 гектарів качаючої кукурудзи. Доброї думки кукурудзозаводу і про комбайнера С. Чабанюка. Щоденно вони разом збирають більш як 300 центнерів кукурудзи.

По 70—75 центнерів качаючої збирають тут ланки Валентина Горяківського, Степана Нагірного.

Не відстає від них і ланка в числах тваринників, очолювана дояркою Оленою Домською. Дівчатам є чимало роботи на фермі, але в у полі вони вступають.

М. ШЕВЧУК.

**ЗАВТРА
МИНАЄ РІК
ПІОНЕРСЬКОЇ
ДВОРІЧКИ**

Ліонтеревські подарунки з'їзду партії

Дриймай, Батьківщино!

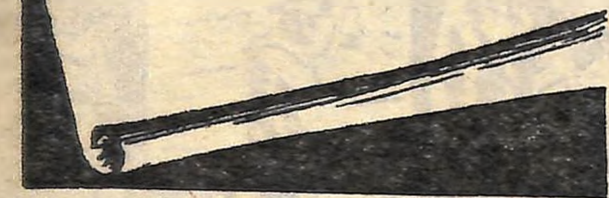
Готуючи гідну зустріч XXII з'їзду КПРС та XXII з'їзду КП України, піонери Кіровоградщини ознаменували перший рік піонерської дворічки своїми трудовими подарунками.

Юні ленінці Кіровоградщини зібрали 4 тис. тонн металевого лому, виростили і здали державі 30 тис. кролів та 150 тисяч голів птиці.

Піонери шефствують над 25000 голів молодяка тваринницьких ферм колгоспів; посадили і доглядають 103 га виноградника і ягідника, 125 піонерських алей та 30 піонерських садів.

Піонери області брали участь у будівництві 7 шкіл, 3 шкіл-інтернатів, 2 гуртожитків для шкіл-інтернатів.

**ОБЛАСНА РАДА ПІОНЕРСЬКОЇ
ОРГАНІЗАЦІЇ.**

РІК ЦІКАВИХ СПРАВ

МИНУВ рік відтоді, як почалася піонерська дворічка. Від попередніх років він відрізняється організованістю, ростом дитячої самостійності.

День 2 жовтня 1960 року став ніби поштовхом до пошвидшення піонерської роботи. Дитяча романтика набула більш глибокого змісту. Віднині все, що виконує піонер, — не дитяча витівка, а внесок, нехай хоч маленький, у труд свого народу. Школярі з великим задоволенням, відчувачи, що виконують найпочесніше завдання, садять дерева, збирають металом, доглядають птицю, кролів.

На сьогоднішній день наша дружина давно залишила позаду межі прийнятого зобов'язання по металобрухту. Вже зібрано його нашими школярами 65 тонн.

Чий загін вміє краще, швидше вправитися на будь-якій роботі? Цей невгамовний вогонь змагання особливо розгорівся в час дворічки. П'ятикласники, скажімо, одержали звання загону — супутника семирічки. Всі зусилля шестикласників спрямовані на бажання і собі вийти в ряди передових.

Зараз дружина з хвилюванням чекає день відкриття XXII з'їзду партії. Всі надіються, що цього дня над школою спалахне рубінова зірка — ознака того, що тут кожен загін — супутник семирічки.

Великою підмогою нам стали комсомольці з швейної фабрики. Над п'ятьма нашими загонами шефствують бригади комуністичної праці з цього підприємства. Приємно, що фабричні комсомольці ніколи не сприймають шефство як навантаження. Вони бувають на всіх наших піонерських зборах, нарівні з нами хвилюються за успіхи школи на олімпіаді чи спартакіаді. Дружба з робітниками має надзвичайно великий вплив на успішність школярів.

Ознакою цього року був ще послідовний курс на підвищення ролі піонерських ватажків у житті кожного загону. Без думки голови ради загону чи ланкового вчитель не нав'яже свої думки дітям. «А що скаже ланковий?» «У голови ради загону ти відпрошувався?» — запитає завжди.

До речі, без тісного взаєморозуміння з педагогічним колективом школи нам було б значно важче досягти успіхів. Зокрема, директор школи І. Довгий постійно цікавиться життям піонерської організації, допомагає порадами, підтримує матеріально наші починання. Так, коли в загонах пройшли фізкультурні збори-змагання, директор охоче виділив кошти для купівлі нагород піонерам-переможцям.

Початок зроблено. Тепер треба продумати, як і кінець зробити успішним. Вже замислюємося над змістом змагання між загонами, коли над школою запалає зірка. Певно, тоді наш шлях лежатиме до права називатись загonom, що гідний жити й працювати після школи в бригадах комуністичної праці. Час підкаже вірне рішення.

Н. ЕЛИСАВЕТЧЕНКО,

старша піонервожата середньої школи № 10.
м. Кіровоград.

ПРАПОР ПІДНИМАЮТЬ НАЙКРАЩІ

З недавнього часу у 8-й школі розгорілося змагання. Зміст його — дати звання класу зразкового порядку, культури, поведінки і високих показників у навчанні.

Багато колективів можуть досі похвалитися непоганими показниками у навчанні і громадсько-корисній справі.

Традицією школи стало щопонеділка на загальній лінійці відводити підсумки змаган-

ня. Кращим надається право підняти прапор Батьківщини. Підняття прапору — дуже урочистий момент. Шкільний оркестр виконує Гімн Радянського Союзу. Червоне полотнище стрімко рветься вгору.

Честь розпочати цю традицію школи випала на долю учнів 7 «А» класу.

Таня **МОЩІЛЬ,**
голова ради дружини,
м. Кіровоград.

СЕЛО Нова Ревівка — одне з наймолодших у Новогеоргіївському районі. Йому лише два роки. Виростло воно в степу, над молодим Кременчуцьким морем. У ньому рівні широкі вулиці, обсажені молодими деревами, красиві будинки колгоспників.

У благоустрої села велику роль відіграла піонерська дружина. Учні разом з вчителями висадили біля трьох тисяч декоративних дерев. Крім цього, кожен школяр посадив у себе вдома фруктовий сад. Зав-

дяки працюючим рукам піонерів набираєть-

З М І Н А

ся сили колгоспний садок.

Самі ж школярі збудували приміщення восьмирічки. За чотири місяці виросла школа. Піонери зекономили державі 11500 карбованців.

А влітку, разом із своїми батьками, діти

працювали в полі. Вони доглядали посіви просяних і зернових культур, пасли колгоспну худобу, вирощували водоплавну птицю, кролів.

Праця піонерів увінчалася чудовими успіхами. Хороші подарунки приготували вони XXII з'їзду партії. На їх рахунок — сотні кілограмів металолому, вирощено чимало кролів, ка-

Про окремих з них уже добре знають в артілі. Так, мати і старша сестра Олександри Стороженко працюють на фермі доярками. Дівчина часто допомагає їм, вчиться у них.

Завідуючий фермами Кузьма Салоїд не пропускає можливості похвалити своїх юних помічників.

Та це тільки початок. Новоревівські піонери намитили широкі плани на майбутнє: посадити навколо школи сад, розбити квітники, клумби, закласти шкільку фруктових дерев, огородити шкільне подвір'я, спорудити теплицю, обладнати географічний та спортивний майданчик та багато іншого. Можна сподіватись, що ці плани новоревівські піонери здійснять з успіхом.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ.

З О С І М небагато часу залишилося до дня відкриття XXII з'їзду КПРС, який обговорить і прийме нову Програму партії, що ввібрала в себе багатовікову мрію людства про краще майбутнє.

НАВЧАННЯ — ЗАПОРУКА ВІДМІННОЇ ПРАЦІ

Молодь особливо приваблює в ній розділ, у якому висвітлюються завдання партії в галузі ідеологічної роботи, освіти, виховання. З глибоким задоволенням читаємо ми слова про зростаючі можливості дорослого населення поєднувати працю на виробництві з продовженням навчання відповідно до особистого покликання і потреб суспільства. Саме така форма освіти стає провідною.

Лише два роки тому в області навчалось 12,5 тисячі працюючої молоді, а зараз — понад 27 тисяч. Окремі класи робітничої, сільської молоді створюються безпосередньо в цехах підприємств, на фермах, в тракторних бригадах колгоспів тощо. На Кіровоградщині працює в цьому році 72 таких класи.

Учні шкіл і класів робітничої та сільської молоді — це гордість нашої молоді, люди, які свідомо прагнуть до знань, мають тверду волю і наполегливість в досягненні мети. Навчання, підвищення ідейно-політичного та загальноосвітнього рівня — одна з священних заповідей учасників руху за комуністичну працю. Вантає вся бригада комуністичної праці імені XXII з'їзду КПРС Альбіни Кравцової

з Кіровоградського заводу «Червона зірка», кожен другий робітник Заваллівського графітного комбінату, Гайворонського локомотивного депо — учень чи студент, вчиться комсомольсько-молодіжна ланка високого врожаю Марії Тимошенко з колгоспу імені Сталіна Новомиргородського району.

Заповіт великого Леніна про те, що тільки на основі сучасної освіти молодь може активно допомагати будувати комуністичне суспільство, став для них законом життя.

Заняття без відриву від виробництва — зручна форма і для підвищення виробничої кваліфікації, набуття нового фаху. Третій випуск шоферів відбувся в Бобринецькій школі робітничої молоді. Велику групу машиністів баштових кранів вдруге випущено в Заваллівській школі Гайворонського району. Основи тваринництва вивчають учні змішаних класів на фермах колгоспів «Червоний прапор» Новопраського району та «Росія» Новоукраїнського району.

Важко переоцінити вплив загальноосвітнього навчання молодих робітників і колгоспників на їх участь у боротьбі підприємств, колгоспів за підвищення продуктивності праці. Учень

вечірньої школи, — як правило, кращий виробничник, раціоналізатор. Гільки за рік учні Кіровоградської школи робітничої молоді № 3, що працюють на агрегатному заводі, заощадили металу і електроенергії на 3800 карбованців.

73 раціоналізаторські пропозиції внесли вечірники Заваллівського графітного комбінату. Підприємство високо цінить вклад учнів у боротьбу комбінату за комуністичну працю. Робітники, які закінчили школу, премійовані, більшість учнів оголошені подяки, вручені грамоти, їх підвищено у виробничих розрядах.

Ось тут ми й підійшли до головного пояснення успіхів чи невдач шкіл робітничої та сільської молоді. «Не хочуть вчитись», — часто можна почути нарікання від деяких вчителів та секретарів комсомольських організацій. З цього приводу доцільно пригадати пораду М. С. Хрушова, висловлену ним на XIII з'їзді комсомолу: «...Якщо у деяких товаришів сьогодні ще немає бажання вчитись, то потрібно в них пробудити бажання до навчання». А це означає широку агітаційно-пропагандистську роботу, необхідність роз'яснювати молоді ті умови та пільги, що надаються учням-виробничникам. Завдання полягає в тому, щоб до навчання залучити кожну молодшу людину, яка не має відповідних знань. Нам треба ширше практикувати направлення молоді в школи по комсомольських путівках, привертати більше громадської уваги до неї, зокрема, урочисто відзначати початок і закінчення учбового року. Необхідно всіляко заохочувати молодь, що відмінно вчиться і працює: нагороджувати Почесними грамотами, відзначати преміями, відмічати в наказах керівників установ і підприємств, розповідати про кращих учнів по радію, через пресу.

А запитайте у секретарів Онуфрївського, Долинського, Компаніївського, Олександрійського райкомів комсомолу тт. Сиништіста,

ЗАВОД — ВТУЗ
На знімку: в кабінеті інженерів заводу — втузу, Технолог Московського заводу малолітражних машин В. В. БАХТІН і фрезерувальник автозаводу імені Лихачова Л. В. ДРОНОВ біля електрифікованої секми на англійській і німецькій мовах.
Фото В. ЯНКОВА.
Фотохроніка ТАРС.

Бугайського, Лаврусенко, Комісарової, скільки юнаків і дівчат нагороджено в них грамотами за хорошу працю і навчання. Дехто з них здивовано зводить плечима. Однак саме в цих районах найбільше молоді залишило школу протягом року. В Онуфрївському районі навчалось 250 чоловік, а закінчило навчальний рік лише 119. Майже половину учнів розгубили в Новгородківському, Новопраському районах.

Обов'язок комсомольських ватажків — зацікавитись тим колгоспом чи підприємством, колгоспники та робітники яких найгірше відвідують школу. Адже однієї пропаганди замало. Нерідко бажання вчитись лишається самотнім і гине, не підтримане увагою й турботою громадськості. Через несприятливі умови для праці та навчання розпався дев'ятий клас у Катеринівській восьмирічній школі Долинського району (колгосп імені Сталіна). Багато скарг надходять від молоді Кіровоградської взуттєвої фабрики, Долинського цегельного заводу та багатьох інших підприємств. Вузкий, антидержавний підхід адміністрацій цих підприємств до навчання молоді, які не зволють дотримуватись навіть узаконених вимог щодо вечірньої освіти, заслуговує найсуворішої оцінки. І, навпаки, всіляку підтримку і поширення повинен одержати досвід таких керівників, як у колгоспі імені Петровського Новогеоргіївського району. Тут вчать всі, як кажуть, від малого до великого. І це тому, що керівництво колгоспу вбачає в цьому заповуку успіхів на виробництві. Між педагогічним колективом школи та партійною, комсомольською організаціями артілі встановлено тісний зв'язок. Жоден пропуск урків, жодне порушення правил внутрішнього розпорядку не проходить поза їх увагою. Колгосп активно допомагає школі і в зміцненні її навчально-матеріальної бази. В цьому році в селі силами громадськості збудована школа, в якій з обіду працюють змішані класи сільської молоді.

Ось такий підхід до навчання працюючої молоді заслуговує всілякого поширення комсомольськими організаціями області.

К. НЕДІЛЬКО,
секретар обкому комсомолу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
1 жовтня 1961 р., 3 стор.

Він оперезався патронташем, взяв рушницю на плече і рушив стежкою до річки. На повороті йому усмінувся бар'янцем гордий осокор, біля криниці червона калина свої кетяги простягла аж до рук, стара верба, немов радіючи, срібним листом якусь пісню зашелестіла, заспівала.

А високо вгорі, у синьому небі, журавлиний ключ крикнув:

— Курли! Курли!

Куди летять вони? І де зупинять свою путь?

Куди простелять його дороги? Де зупинить і він свою путь?.. Ще сьогодні він у селі, ось іде на побачення, полювання, а завтра вже нові друзі зустрінуть його, приймуть у свою бойову, дружню сім'ю. Завтра буде він солдатом, служитиме у Радянській Армії... Хотілося б і йому птицею бути в небі, соколом берегти рідні ниви, села, міста... Або вести танк... Адже ж він тракторист, знає машину... Чи у бурхливому морі, десь на кораблі розрізати снів хвилі... А втім, він всюди берегтиме свою найдорожчу в світі землю, що спородила і доглянула його, силу дала, науку і працю, щастя й любов і її, чорнооку ласкаву Ларису...

Лариса... Де ж вона? Вчора ж домовились зустрітись, покотатись на човні, а її нема... Лиш береги, та верби шумлять, та десь киниче чайка, та хлюпають об берег хвилі... Де ж ти, дівчино, ластів'я ти моє?

І вже як відмикав замок, як шукав у зеленій осоці заховане весло, вона у легенькому білому в кропчках платті, з айстрами в русих косах підлетіла, впала в обійми, штовхнула у груди, скочила в човен...

Лариса, Лариса... А ще ж зимою він зустрічався, здається, любився із Дорою Немировською. Дора — красуня на все село. Багато упало хлопців за нею, а вона покохала одного, його, Валерія Дашавського.

Тільки дивна була та любов і дружба.

Хіба можуть подружити вогонь і вода? Вітер і тиша? Дуже вже різні характери і уподобання були в них. Палкий, веселий і жартівливий Валерій сонце зустрічав у полі, прокладав борозну, сів жито й пшеницю. А Дора вилажувалась на перинах. Вона закінчила десять класів, десь із місяць пробула в місті. Вернувшись додому, півроку відпочивала, півроку гуляла. Пішла у модистки, не навчилася нічого. Працювати у колгоспі не хотіла, хтосьна чого чекала. Всі дивувались: як міг її полюбити Валерій? Невже він не бачив всіх вад Дори, невже його засліпила, затуманила її краса? Він, здавалось, сп'янів від її любові. Лиш одного разу жартома сказав їй, щоб губи не фарбувала. Мов, косметику вживають там, де чогось не вистачає. А тобі, Доро, природа всього дала та ще й кинула і стан гнучкий, і голубі очі, і брови чорні, і вишневі уста...

Вона образилась, надулась, не вийшла до нього аж три вечори...

хромових чобітках, легка і прекрасна, мов пушинка, вона сміялась і жартувала, вона раділа вечорові, місяцеві, зорям, весні...

Зійшли на місток, Валерій глянув на річку і скрикнув:

— Доро! Глянь, як піднімається вода!

— То й що з того?

— Доро! Вода ферми затопить! Це ж близько!

— Дивак ти, Валерію! Ти без колгоспу жити не можеш! Вечір який, а в тебе ферми в думці!

Він ходив сам у Будинок культури, самотній повертався назад.

А місяць світив так ясно, як в пісні.— хоч голки збирай. Видно навіть номерки на будинках, назви вулиць. Біля тополі, біля криниці з журавлем стояла дівчина. В козушку і в хустці квіточастій. Пізнав і запитав її:

— Чом не спиш, Ларисо?

— Сну немає, Валерію!

Він з подивом вловив у голосі дівчини глибоку тугу. Чому тужить вона? Чому завжди така запечалена? Дивна та Лариса. Вчилася у школі чудово, їй би в інституті бути, а вона пішла на ферму... Найкраща доярка не лише в колгоспі, а у всьому районі. Маяком називають, а тримається просто і скромно. Її обрали секретарем комсомольської організації, і вона знає одне: як би тепло свого серця віддати людям... А з хлопцями не дружить... Все сама вертається додому. Невже має серце камінне? І чому тужить вона?

ЗИМА надумала жартувати. В грудні і січні лили дощі, а лютій залютував— кучугури намів аж до стріх. Шибки помережив дивними візерунками, дерева шоранку вбирає у іней...

Та хіба в нього є сила, щоб зупинити нестримну зелену, барвисту весну?

Повіяли теплі, південні вітри — і зашуміли бурхливі води, виповнили яр, долини, річки. Вийшла з берегів і їхня річка, підійшла аж до ферм п'ятої бригади. Треба б їх було збудувати вище, на горі...

Вечір, весняний вечір, скільки ти маєш чар, місячний, весняний вечір. Дора дивиться кінокартину не схотіла, і вони вдвох із Валерієм ходили вулицями села. В новому пальті, у сивій модній шапочці, в

Що сказати їй?! Не встиг. З будинку культури бігла молодь. А найперша Лариса. Теж у новому пальті, барвистій хустині.

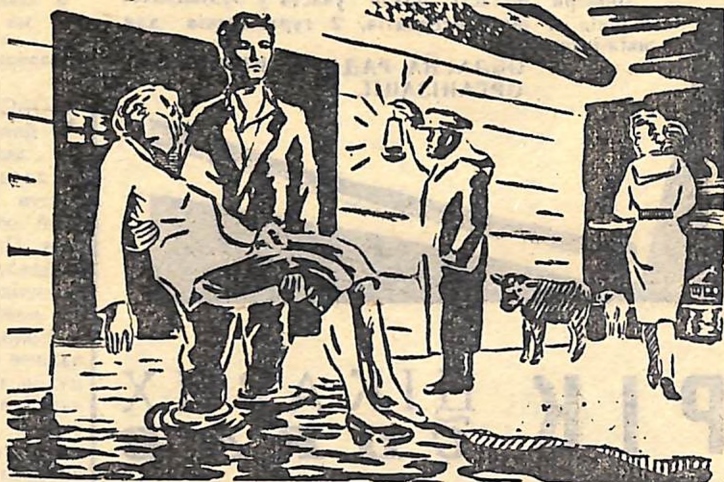
— Ларисо! Постій! — перепинив він її. — Що трапилось?!

— Це ти, Валерію? В сусідньому селі вода порвала всі загати, всі греблі. Щойно передали по телефону! Вода ж звідти до нас іде!

Тепер він біг першим. А за ним птицею Лариса... Завулок, гірка, ферми. Тут уже повно води. Худоба реве, розгублений сторож щось кричить, вимахує ціпком.

Лариса забігла в сусідню хатину і вже з ножем бігла в приміщення, до налігачів.

Скільки тривала та боротьба? Може, годину, може,

вічність? Він не знав. Тільки коли вийшов на пагорбок, почувся чийсь голос:

— Молодці, комсомольці! Вся худоба врятована!

Комсомольці. І вона. Тільки де ж вона? І вже у тривозі дививсь на людей, а барвисті хустини не бачив ніде. Крикнув у розпачі:

— Лариса де?

Лариси не було.

І знову він кинувся у вир. Вода скаженіла. Вода ревла, холодна, люта, крижана вода. Збивала з ніг, а він пробивавсь уперед, поміж стовпами корівника, освітлюючи свій шлях кишеньковим ліхтариком. Аж біля дверей, коли вода сягала по груди, на великому ящику, де була обмішка, він знайшов Ларису. Вхопив її на руки... Вінніс між людей, попрямував далі, до світла, до тепла...

Поклав її на ліжку... Відступивсь... Його за руку торкнула Дора:

— Ходімо — і тобі ж треба переодягнутись!

Глянув на неї — суха вся. Мабуть, і близько не була біля ферм... І губи нафарбовані... А в цієї — на ліжку — посиніли. І на виску кров. Певно, впала, вдарилась, сили покинули її, і вона знепритомніла... Вона так і лежала на ліжку, на своїй великій барвистій хустині. Неприємно, але дивна у своїй красі. Води не злякала, а якби був вогонь, і в огонь кинулася б... Життя б не пожаліла...

Тихо сказав:

— Іди, Доро, я тут лишуся...

Через кілька днів він зустрічав Ларису, як виписувалась вона із лікарні. Квіти приніс їй, перший букет пролісків. А ще через тиждень стояли вони вдвох над річкою. Вода стихла, увійшла в береги. Шумів вітер весняний у гілках верб. Валерій пригорнув до себе Ларису, а вона творила йому свою шпирю дівочу правду:

— Я за тобою тужила, Валерію, тому й була одинока, я тебе любила...

Човен пливе і пливе назустріч тихому осінньому вечеру, і очерет хилив шоккове листя до срібної води.

З-за повороту, отам, де рогоза і осока, де кущ верболузу схилив віти над водою, впливає селезень і качка. Валерій тихо підняв рушницю. Лариса рвучко схопила його за руку:

— Не треба, Валерію! То ж — пара!

Він засміявся, поклав рушницю назад, на дно човна і весь обернувся до дівчини:

— Ларисо! Чекатимеш мене?

— Я тебе ждатиму, Валерію!

Він відчував, що вона дасть тільки таку відповідь. Такі дівчата не зраджують...

Човен зник за поворотом. Лише зашумів очерет. Може, з вітром говорив про дівочий палкий поцілунок, може, про гарячі обійми хлопця, може, про їхню прекрасну дружбу і велику незрадливую любов.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

ТРИ МІСЯЦІ НА ГОСТИННІЙ РАДЯНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

ТРИ МІСЯЦІ тому на теплоході «Грузія» в Радянський Союз прибула велика група кубинських юнаків, які виявили бажання оволодіти у нас сільськогосподарськими спеціальностями. Надзвичайно тепло, сердечно зустріли нашу молодь, всі радянські люди молодих друзів з Куби. Тепер кубинці навчаються в 11 училищах механізації сільського господарства Російської Федерації (Краснодарський і Ставропольський краї), на Україні, в Грузії і Узбекистані.

«Як живуть і вчать посланці молоді революційної Куби?» — з таким запитанням кореспондент ТАРС Б. Лук'янов звернувся в Центральный Комітет ВЛКСМ. Ось про що його повідомили.

Кубинці набувають в СРСР спеціальностей механізаторів-рілників, плодочовників, рисоводів, бавовноворобів і тваринників. В училищах створено всі необхідні умови для навчання. Є добра матеріально-технічна база, кваліфіковані викладачі.

Юнаки з захопленням працюють на полях і фермах. Разом з колгоспниками, робітниками радгоспів вони збирають кукурудзу, гречку, просо, інші культури. Це дає їм можливість не тільки набутти практичних навичок, але й познати й освоїти матеріал.

Важливе місце відводиться вивченню російської мови. Її засвоюють на уроках і на позакласних заняттях з викладачами. В групах шість—сім чоловік. Характерна деталь — викладання ведеться без перекладачів, хоча перекладачі в училищах є. Це позитивно позначається на успіхах — слухачі швидше освоюють матеріал.

Найближчим часом учні одержать 15 підручників іспанською мовою, спеціаль-

но виданих для них. Вийшли з друку книги з російської мови, слюсарної справи, ряд інших. Серйозною підмогою є іспансько-російський розмовник, який містить сільськогосподарську і технічну термінологію. На адресу училищ надходять кубинські газети і журнали.

Кубинські юнаки з інтересом знайомляться з життям радянського народу, нашої молоді. Для них регулярно влаштовуються екскурсії в колгоспи, радгоспи, на промислові підприємства, в учбові заклади. Зустрічі з ветеранами праці, учасниками Великої Жовтневої соціалістичної революції, Вітчизняної війни, учасниками руху за комуністичну працю проходять в обстановці дружби, великої теплоти і сердечності.

Не можна не сказати про громадське життя учбових закладів, яке відзначається великою різноманітністю. З активістів створено учнівські ради. Будучи своєрідними органами самоврядування, вони допомагають керівництву училищ розв'язувати різні питання навчально-виховного характеру. Ради обираються на загальних зборах кубинців і складаються з комісії: навчально-виробничої, культурно-масової, спортивної, стійної преси, побутової та інших.

З допомогою рад випускаються стінні газети іспанською мовою. Називаються вони по-різному, наприклад, «Рік освіти», «Іскра», «Дружба», юні кубинці з задоволенням беруть участь у спортивних секціях, в гуртках художньої самодіяльності. Для них організовано також технічні гуртки і фотогуртки.

Палко сприйняла молодь пропозицію організувати змагання у навчанні, дисципліні, суспільно-корисній праці, широкому розвитку спортивної і культурно-масової роботи. Такі змаган-

ня з присудженням перехідних вимпелів ведеться між навчальними групами середній одного училища, а також кубинських груп, які навчаються в різних училищах. Так, кубинці Джанкойського училища механізації Кримської області викликали на змагання своїх товаришів з Новокаховського училища Херсонської області по таких пунктах: вчитися на «добре» і «відмінно», допомогати відстаючим, тримати сільськогосподарську техніку в зразковому стані, підтримувати порядок в житлових приміщеннях, брати активну участь в гуртках художньої самодіяльності і спортивних секціях, кожному учневі щомісяця відпрацювати в понаднормовий час вісім годин, виконуючи суспільно-корисне доручення. Своє змагання юнаки присвятили XXII з'їздові КПРС і II з'їздові Асоціації молодих повстанців Куби.

В навчально-виховній роботі застосовуються різні форми захоплення. У Слов'янському училищі на спеціально оформленій дошці під рубрикою «Наші відмінники» вміщують фото юнаків, які добре зарекомендували себе в навчанні і громадському житті. Швидко практикується в усіх училищах святкування дня народження юнаків. Хвилюючою подією в житті молодих кубинців було свято восьми років з початку революції на Кубі.

В листах на батьківщину, розмовах з представниками ЦК ВЛКСМ, різних радянських організацій, юнаки висловлюють палку подяку радянському народові, нашій молоді за піклування і увагу, якими вони оточені в СРСР.

— Я не можу без сліз на очах сприймати ту теплоту, яку виявляють до нас радянські люди, каже Рауль Доньас з Кокандського училища. Юнак приїхав у Ра-

дянський Союз з кооперативу 31 імені Мануеля Роху провінції Гавана. — Навіть діти, побачивши нас, говорять слова «Віва Куба». На це піклування ми повинні відповідати наполегливо навчанням, бо справа кубинської революції вимагає спеціалістів. Про любов радянського народу до кубинського народу ми розповімо у себе на Батьківщині.

А ось що заявив учень Джанкойського училища Максимо Лопес (кооператив 204 імені Хуана Баутісто Гонсалеса, провінція Камагуей).

— Все, що ми бачили, захопило нас. Ми хочемо бачити і знати про життя вашої країни ще більше.

Мануель Гарсія — учень Золотоніського училища Черкаської області (кооператив 33 імені Енаро Ортего, провінція Камагуей) сказав:

— Радянський Союз дуже велика і героїчна країна. На її долю припало чимало випробувань. Ми ходимо і вчимося там, де 16 років тому німецькі фашисти не залишили каменя на камені. Тепер це все відбудовано і створюється дуже багато нового. До нас добре ставляться. Ми до останнього дня навіть не думали, що потрапимо до таких добрих друзів. У школі всі від директора до учнів оточують нас зворушливим піклуванням.

Високу оцінку допомоги Радянського Союзу в підготовці молодих кадрів дав президент республіки Куба Освальдо Дортікос Торрадо в промові на мітингу у Великому Кремлівському палаці 20 вересня. Президент сказав: «Тисяча молодих кубинських селян, які раніше не могли і помишляти про одержання елементарної освіти, перебувають тепер у Радянському Союзі, в різних районах вашої країни, живуть разом з своїми братами — радянськими селянами і оволодівають сільськогосподарськими знаннями та сільськогосподарською технікою».

(ТАРС).

М. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36.
Телефони: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.
Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодий комуніст» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00712.

Зам. № 6645. Т. 27.000.